SPORTUL MAGAZIN

1927. Se dispută cea de a II-a ediție a „Turului Franței"

„Tour de France" 55

● HENRI DESGRANGE, INTEMEIETORUL ● ÎN 65 DE ANI — 55 DE EDIȚII ● NUME LEGENDARE ● JACQUES ANQUETIL PE PODIUMUL DE ONOARE AL ISTORIEI ACESTUI SPORT ● FĂRĂ MARII AȘI LA START...

La 1 iulie 1903, la Montgeron, 22 de concurenți luau startul într-o competiție ciclistă de anvergură, care însuma aproape 2 500 km. Este, de fapt, data la care a început istoria celei mai mari competiții rutiere profesioniste din lume, ziua în care s-a dat startul în primul „Tour de France". Părintele său — ca și al întregului ciclism competițional — este Henri Desgrange, iar primul nume înscris pe tabloul învingătorilor este cel al lui Maurice Garin : 2 428 km în 94 h 33:00, medie orară 25,679 km (premiu : 20 000 de franci-aur) !

Kilometrajul, ca și faima acestui mare înconjur pe bicicletă, au crescut foarte repede. La ediția a IV-a (1906) — cicliștii aveau în față un traseu de 4 637 km (cu 9 km mai mic decît cel din 1968 !), iar popularitatea întrecerii, organizată de ziarul „l'Auto" devenise mai mare decît a oricărei alte competiții sportive.

Au trecut, deci, 65 de ani de cînd „papa Desgrange" punea în practică o idee magnifică, 65 de ani în care s-au dat 55 de starturi în marea aventură pe două roți. În această vreme, „Tour de France" a declanșat — cu pasiunea care-i caracterizează pe cei ce susțin sau luptă împotriva unui idol sportiv — elogii ca și critici vehemente. Dar, mai presus de orice, ideea lui H. Desgrange — primul recordman al orei (1893 — 35,325 km) — a născut legende, a înfrumusețat un sport care domină de decenii mapamondul sportiv, a creat o lume de vise tineretului avid de super-recorduri. Pentru că legendare vor rămîne numele belgienilor Ph. Thys, Romain și Sylvère Maes, francezilor Maurice Garin, Henri Pelissier, Antonin Magne, Jean Robic, Louison Bobet și Jacques Anquetil, al italienilor Ottavio Bottechia, Gino Bartali și Fausto Coppi...

65 de ani — 55 de ediții. De ce ? Pentru că și „Tour de France" a avut de suferit de pe urma celor două războaie mondiale. Între anii 1915—1918 și 1940—1946 starterul n-a mai dat drum liber caravanei. Pe podiumul istoriei acestei competiții urcă doi reprezentanți ai sportului cu pedale francez și unul al celui belgian : Jacques Anquetil — 5 victorii, Philippe Thys — 3 victorii, Louison Bobet — 3 victorii.

În 1936, anul în care victoria i-a surîs pentru prima oară lui Sylvère Maes, la startul „Turului Franței" s-a aflat și echipa României, în componența căreia figurau și doi dintre actualii antrenori ai tinerelor noastre generații de rutieri, Nicolae Ion-Tapu și Virgil Mormocea. Aventura lor s-a încheiat repede... Au plecat din caravana marilorași mai mult speriați decît învinși !

„Tour de France" 55. Startul s-a dat în seara zilei de 27 iunie, la Vittel. 120 de profesioniști cu faimă s-au angajat să parcurgă 22 de etape — 4 646 km — pe un parcurs care iese de trei ori din hotarele Franței trecînd prin Luxemburg, Belgia și Spania. El trece prin zonele montane : Pirinei, Masivul Central, Alpi și Vosgi. Giganții șoselelor vor avea de parcurs 14 etape de 200 și peste 200 km.

Anul acesta, cîțiva dintre mariiași ai pedalei lipsesc de la start. Nici Anquetil („Să cîștige cineva de 5 ori «Turul» și-apoi voi încerca să-l depășesc !"), nici Gimondi (Ah ! Controlul antidoping...), nici Motta și nici Eddy Merckx (prea tînăr pentru un event) nu sînt prezenți în caravană. Francezii cred însă în Poulidor și Bernard Guyot, italienii în Zilioli, belgienii în Van Springel. Conduce — la ora cînd scriem aceste rînduri — Grosskost... Charly Grosskost, omul nr. 7 din echipa B a Franței !

Lumea sportivă crede în toți, în forța și măiestria acestor ași, în ardoarea cu care-și vor disputa înălțimile „Turului" — cele care hotărăsc, de fapt, soarta lui, în vigoarea cu care se vor împotrivi implacabilului ritm al acelor cronometrului. Și vor aștepta să comenteze întîmplările, surprizele și loviturile de teatru care fac atît de frumos acest pasionant roman-foileton.

„Tour de France" reprezintă apogeul unei cariere. Nici maratonul Bordeaux — Paris, nici toboganul Dauphine, nici Giro cu „sonorul" său nemaiîntîlnit nu pot da unui învingător strălucirea „Turului Franței". Pentru că întrecerea lui „papa Desgrange" a rămas peste decenii competiția-rege în sportul cu pedale.

Hristache NAUM

La doi pași de București

Un paradis al pescarilor...

Amatorii de pescuit la știucă cu lanseta au, la cîțiva kilometri de Capitală, un loc unde vin cu plăcere să practice sportul care le prilejuiește multe satisfacții. Este vorba de lacul de acumulare de la Cernica, o întindere de apă de cîteva zeci de hectare, punctată cu numeroase insulițe de stuf, loc renumit, în special, pentru pescuitul răpitorilor în orice anotimp. Cei ce preferă această ramură cu adevărat sportivă a undițatului — pescuitul cu lanseta — care solicită un efort fizic de loc neglijabil (sute și sute de lansări, ore întregi de vîslit dacă se pescuiește din barcă sau kilometri de mers pe mal, dacă se preferă această alternativă) se simt în largul lor aici.

Lansetistul dibaci nu se întoarce de la Cernica cu juvelnicul gol. Capturile sînt, de multe ori, de-a dreptul spectaculoase : știuci de 3-4 kg (sînteți invidioși, nu e așa ?) — mai ales primăvara și toamna. Predomină, însă, exemplarele de talie mijlocie (1—1,5 kg) și „mîrlița" (150—300 gr).

Pescarii sportivi au la Cernica un parc mare de bărci ale A.G.V.P.S. care pot fi închiriate pe o zi întreagă contra unei sume modeste (10 lei).

Cernica nu oferă numai satisfacții pur pescărești. Lacul constituie un loc odihnitor, unde se pot petrece cîteva ore deosebit de plăcute.

Mijloace de transport : de la capătul tramvaiului 14 (Pantelimon) cu autobuzul I.T.B. nr. 47 pînă în comuna Cernica (debarcader). Fotografia alăturată înfățișează capturarea unei știuci de aproape un kilogram, la Cernica.

Text și foto: **Toma RĂBȘAN**

6 x 60 m!

Ani de zile a fost iminentă căderea unei granițe : cea de 60 metri la disc femei. A fost însă suficient ca Liesel Westermann (R.F.G.) să „spargă zidul" la 6 noiembrie 1967, cu aruncarea sa de 61,26 m, pentru ca în numai cîteva luni să se mai înregistreze 5 depășiri ale benzii albe de la 60 m, printre care și noul record mondial (61,64 m) al Christinei Spielberg din R.D.G.

MATTY

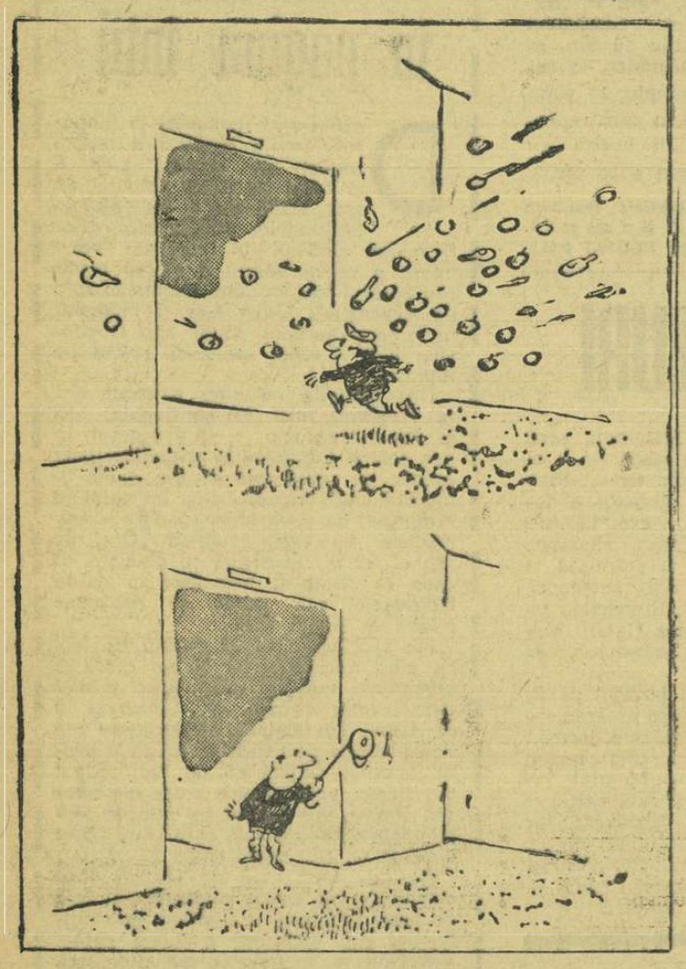

Prudența e mama...

MISTERIOSUL SMALED

La campionatele internaționale de tenis ale Franței, țara gazdă a participat cu un număr mare de jucători, care, practic, au constituit... figurația necesară într-o astfel de întrecere, menită să țină afișul aproape două săptămîni.

În proporție de 90 la sută, jucătorii respectivi nici nu au contat în competiție. Unul dintre acești necunoscuți a practicat însă un joc destul de bun, fiind astfel remarcat de public, care s-a interesat de numele său.

Și a aflat că îl cheamă Smaled. Dar numele acesta nu era veritabil, ci obținut prin anagramarea numelui de Delmas, jucătorul care a folosit acest pseudonim nefiind altul decît... Jacques Chaban-Delmas, președintele Adunării Naționale Franceze.

ȘAPTE DECENII DE SPORT

Andrei Șomodi, cel mai vîrstnic antrenor de patinaj artistic din țara noastră (poate chiar din Europa), a fost sărbătorit, în orașul natal Cluj și în cadrul plenarei federației de specialitate, cu ocazia împlinirii a 80 de ani.

Gimnast la 12 ani, mai tîrziu săritor în înălțime, patinator de viteză și în ultimii 64 de ani „artist al gheții", Andrei Șomodi a cîștigat mai multe concursuri internaționale de seniori. De peste 30 de ani e antrenor, răstimp în care a produs sau a contribuit la pregătirea unor campioni ai României ca : Hirsch, Horos, Beke, Paltan-Weinrich, Patraulea și alții. În prezent, elevul său cel mai mic, clujeanul Azzola, de 8 ani, a cîștigat ultimul concurs republican.

În fotografie : aspect de la jubileul sărbătoritului.

Să jucăm BADMINTON

„Am primit de ziua mea o pereche de rachete de badminton, cu mingile respective. Aș vrea să joc cu ele, dar nu cunosc regulile. Mi le puteți comunica ?..." ne scrie eleva Virginia Bradler din București. Îi satisfacem rugămintea.

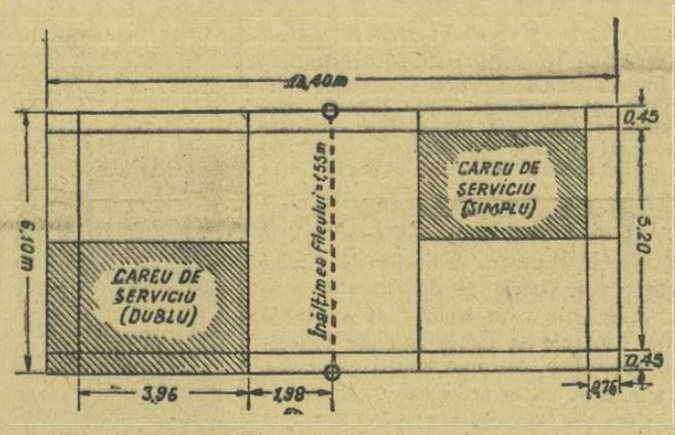

Schema terenului de joc

Badminton-ul, cel mai atletic dintre sporturile cu racheta, după cum afirmă specialiștii, are asemănări cu tenisul și cu voleiul. Este, putem spune, o sinteză a lor.

Se joacă pe un teren de 13,40 m lungime și 5,20 m lățime, împărțit în două suprafețe egale printr-un fileu median, plasat la înălțimea de 1,55 m. Fileul poate fi lat de 0,75 m, împletit în carouri cu latura de 2 cm.

Jocul începe cu o lovitură de serviciu, efectuată de după linia de fund, cu direcția în careul aflat în cruciș, plasat la 1,98 m de fileu și la 0,76 m de fundul terenului, pentru partidele de simplu. La dublu (cînd joacă echipe de cîte doi parteneri) acest careu de serviciu se mărește în lățime cu 0,45 cm, mergînd pînă la linia laterală **(vezi schema alăturată).**

Se joacă numai în „volé", mingea (numită **volant**) trebuind să nu atingă solul. Altfel este punct pierdut. O minge în aut sau în fileu este de asemenea punct pierdut. La efectuarea serviciului, mingea nu trebuie să fie lovită deasupra înălțimii jucătorului. Marchează punct numai partea care beneficiază de serviciu (ca la volei). El trebuie, deci, cîștigat în prealabil. Careul de serviciu se schimbă la fiecare punct.

Fiecare punct cîștigat se notează cu 1. Se joacă pînă la 2 seturi cîștigate din 3. Un set obișnuit se decide la nivelul de 15 puncte, pentru niveluri respective de 20, 14 și 10 — se poate cere prelungirea cu 3 puncte.

„Armele" badmintoniștilor

Cîteva amănunte suplimentare. Badminton-ul poartă numele unui castel din Anglia, unde ofițeri britanici au practicat pentru prima oară în Europa un joc văzut de ei în India : „puna". Originea acestuia se pierde în negura veacurilor. Sub o formă primitivă **(le Volant)**, el a fost cunoscut și pe continentul european, înainte de Revoluția franceză. Volant-ul este, probabil, strămoșul comun al jocurilor cunoscute azi sub numele de tenis și badminton. Totuși, badminton-ul rămîne foarte răspîndit în continentul asiatic, care și astăzi furnizează mulți cîștigători de competiții. În anii din urmă s-a făcut remarcat javanezul Tan Yoe Hock, originar din Bandung, multiplu campion mondial. În badminton există o competiție internațională pe echipe, asemănătoare „Cupei Davis" la tenis. Ea poartă numele englezului George S. Thomas, fost campion. Trofeul a fost instituit în anul 1948 și este disputat la fiecare trei ani. Deținătorii tradiționali ai „Cupei Thomas" sînt badmintoniștii din Malaya, învingători asupra echipei S.U.A. în challenge-round-ul disputat de mai multe ori, la Singapore. În Europa, badminton-ul este cu deosebire practicat în Danemarca, Anglia, Suedia, Olanda și R. F. a Germaniei.

Și, pentru sfîrșit, o veste care interesează pe toți acei dintre cititorii noștri care doresc să se specializeze în această nouă, pentru noi, disciplină sportivă. În cursul acestei veri, se intenționează amenajarea în parcul Herăstrău a două terenuri speciale pentru badminton. Se anunță, deci, un nou și interesant start !

Rd. V.

Faimosul Tan Yoe Hock, în acțiune

Mese de ping-pong din ciment

Frumoasa inițiativă adoi activiști sportivi din Miercurea Ciuc

Zilele trecute în parcul orașului Miercurea Ciuc a fost instalată o masă de ping-pong din ciment turnat, cu fileu din același material. Faptul a fost primit cu mult interes de copii.

Inițiativa aparține unor oameni inimoși și pasionați ai sportului : tov. I. Ferenczi — președintele C.J.E.F.S. Harghita, și I. Purcărea — activist în cadrul aceluiași organism.

Într-adevăr, ideea este bună și ea poate contribui la răspîndirea tenisului de masă, ajutînd la cîștigarea deprinderilor timpurii. Pentru ca acestea să nu fie învățate însă greșit, este de dorit ca asemenea mese construite din ciment să poarte caracteristicile cît mai apropiate de cele ale meselor regulamentare, din lemn. Ele pot fi instalate în parcuri, la standuri etc.

Indiscutabil, inițiativa lăudabilă de la Miercurea Ciuc nu trebuie să rămînă singulară. Este necesar ca ea să fie generalizată și în alte orașe. De altfel, la Miercurea Ciuc se prevede construirea unui prim eșalon de 15 mese. Pe cînd vom auzi asemenea vești și din alte localități ?

B. HOROS

Pseudocronici județene

VICTORIE

Ieri după-amiază, într-o ambianță sărbătorească, pe cochetul stadion din Parc s-a disputat unul din cele mai importante meciuri de fotbal ale campionatului. Nu știu cum se făcea, dar ni s-a părut că generoasa natură și-a cheltuit cu dărnicie toate rezervele sale de bogăție și de fantezie : un soare blînd lumina ca într-o feerie frumusețea policromă a tribunelor arhipline, în care prezența simțită a reprezentantelor sexului frumos ni s-a părut un omagiu binemeritat adus artiștilor gazonului și sferei cu 24 de petece.

După ce a început meciul... Uneori cuvintele par sărace și cronicarul le simte neputința, de aceea îl încearcă un sentiment de regret pentru toți cei care n-au putut veni la stadion. Acest meci trebuia văzut. Nu știai ce să admiri mai întîi : circulația balonului, circulația jucătorilor, fentele sau cursele spectaculoase, deschiderile în adîncime sau șuturile sănătoase, expresii ale unui fotbal modern și atletic practicat de fotbaliștii noștri.

Oaspeții au luptat cu ardoare pentru un rezultat onorabil și este meritul lor că au știut să primească în mod sportiv înfrîngerea, din partea unui adversar evident mai bun.

La această splendidă victorie își are meritele sale actualul antrenor care, cu pricepere profesională și tact pedagogic, a construit un „11" închegat, capabil de rezultate din ce în ce mai bune. Nu trebuie uitată nici truda voluntară a membrilor biroului secției de fotbal, a acestor oameni inimoși și cu dragoste pentru culorile clubului, slujitori dezinteresați și devotați ai sportului cu balonul rotund.

Întreaga echipă locală merită a fi evidențiată, lucru pe care îl facem cu toată plăcerea, după cum se cuvine să fim recunoscători insuflețitei galerii, care n-a încetat o clipă să-și încurajeze și să-și aclame idolii.

Mulțumim pe această cale fanfarei Poștei, orchestrei de mandoline a cooperativei „Igiena" și corului mixt al Casei creației populare, care au distrat publicul înaintea meciului și în pauză, contribuind la crearea unei atmosfere într-adevăr sărbătorești.

Brigada de arbitri bucureșteni s-a achitat cu brio de sarcina încredințată, dovedind încă o dată că delegarea unor arbitri neutri, de la centru, este singura soluție rezonabilă într-un campionat în care — de ce să n-o recunoaștem ? — subiectivismul și patima exagerată pot duce uneori la incidente regretabile. Arbitrului de centru cinci stele.

ÎNFRÎNGERE

Ieri după-amiază, pe o vreme mizerabilă, cu vînt care bătea în rafale, s-a mai consumat un act al tragi-comediei în 26 de părți, la care atîția oameni serioși asistă din motive pe care uneori cu greu le înțelegi. Nu stă în intenția noastră să căutăm justificări, dar starea terenului a fost dintre cele mai proaste, cu gropi și smocuri de iarbă, fără să mai vorbim de faptul că pe marginile terenului, acolo unde de obicei se joacă mai puțin, bălăriile crescuseră în voia lor, împiedicînd circulația normală a pașelor pe jos și vădind nepăsarea unei administrații lipsită de răspundere, care nici pînă astăzi n-a binevoit să achiziționeze o mașină de tuns iarba.

„Spectacolul" oferit de cele două echipe a fost de-a dreptul penibil. Au abundat pasele greșite, preluările defectuoase, șuturile slabe și imprecise.

Echipa gazdă, lipsită de aportul celui mai bun înaintaș (înainte de meci a acuzat o migrenă, în timp ce antrenorul l-a acuzat pe el că ar fi băut toată noaptea), a jucat dezlînat și fără vlagă. Nici nu e de mirare, din moment ce antrenorul se interesează mai mult de problemele sale personale, iar conducerea secției este total inactivă.

Oaspeții au luptat din răsputeri pentru un rezultat onorabil, dar considerăm că victoria lor la 4 goluri diferență este cu totul exagerată, mai ales că golul al patrulea a pornit dintr-o poziție dubioasă de ofsaid. Din momentul primirii acestui gol moralul echipei locale s-a prăbușit cu totul o dată cu speranțele noastre de a vedea rezultatul modificat. Ne permitem acum o întrebare adresată Colegiului central de arbitri : oare de ce a fost nevoie să se cheltuiască o groază de bani prin delegarea unei brigăzi de arbitri tocmai din București, cînd s-ar fi putut găsi pe aici, prin împrejurimi, nu unul, ci douăzeci de „cavaleri ai fluierului" capabili să conducă așa cum trebuie un meci de fotbal ? Arbitrului de ieri, care n-a sancționat un ofsaid sesizat de toată tribuna a II-a (de la peluză, din 20 de spectatori întrebați 10 au afirmat că a fost ofsaid clar, 8 au declarat că și lor li s-a părut a fi fost ofsaid, iar 2 n-au văzut faza fiindcă jucau table) și care, uneori a fost departe de fază, kilogramele multe ale domniei-sale nepermițîndu-i să se deplaseze cu ușurință, îi acordăm, cu regret, numai două stele .

I. UDEȚEANU — Cluj